

P.S. ANI

1. číslo / zima 2014

OBSAH

EPISTOLÁRNÍ PŘÍBĚHY

- Světlana V.
- Tereza Ničová
- Lukáš Hort
- Matěj Stahl

Foto: Tereza Potužilová

Matěj Stahl, 4. A

Drahá Marie,

píši Ti s nadějí, že mé psaní dorazí včas a bez problémů. Doufám, že se Ti daří dobře a nechybí Ti nic k dobrému živobytí. Přál bych si být zase s Tebou, bez starostí, které ke mně život a povinnosti mého zaměstnání přivlekly. Práce je náročná a nenávidím na nás hledí z mnoha očí. Popravdě myslím, že nás nesnáší. Ale je to jejich země a my jsme tu pro ně veřelci, i když jsme tu vlastně pro ně. Vzdor všem jejich pohledům, té nenávisti a podpoře špatného je mám velmi rád.

Minulý týden, když naše skupina padesáti členů byla převelena jako ochrana a dozor místní hlavní nemocnice v Kandaháru, byl jsem svědkem odporně nelidského činu. Vedle nemocnice byl veliký trh, ve kterém se odpálil sebevražedný atentátník a zabil několik lidí. Hodně jich zranil. Okamžitě jsem začal pomáhat se svými kolegy zajistit okolí. Teprve večer jsem zjistil, že jeden můj kamarád, afgánský policista, byl zasažen hřebíkem do krku. Víš, má milá, to oni mají batohy narvané vším možným, jen aby zvětšili škodu, kterou přinese jejich mučednictví. Naštěstí jsem zjistil, že je stabilizován.

Po velmi smutném odpoledni zajišťování okolí a odklizení spouště, kterou zanechal výbuch, jsme byli konečně vystřídáni britsko-francouzským pěším oddílem čtyřicáté divize armády NATO. Lehl jsem si vyčerpán do své místnosti na naší základně a rozhodl jsem se napsat dopis.

Mám velké plány, které společně uskutečníme, až mé povinnosti ustanou. Každý den se bojím, ale není to strach ze smrti, ale je to strach z odluky od Tebe. Doufám, že se ve zdraví sejdeme a já bez problému dostanu tvou odpověď. Těším se, až mi napíšeš, jak se má náš pes Kim, jak se vede Tobě i Tvým rodičům. Nemohu se dočkat, Tvých nových zkušeností z práce a z tvých prožitků. Musím Ti říci, že nepřestávám počítat dny, kdy sednu do letadla, které bude mířit domů.

Se srdečným pozdravem Tvůj oddaný František

*****

Milá Marie,

moc Ti děkuji za tvou odpověď, která mě potěšila. Bylo příjemné dočíst se, že jsi zdráva a není větších starostí, které by tě mohli trápit. Zdraví Tvého tatínka se jistě zlepší, velmi v to doufám a nepochybuji. Náš Kimik musel být u veterináře hodně neklidný. Umím si to živě představit.

Abych Ti udělal radost, povím ti, že zatím držíme hlídky mezi školou a nemocnicí, střídáme se a postupně si zvykáme na místní poměry. Je docela klid. Nechci to zakřiknout. Je to velmi náročné, skoro nespíme a střídání jsme málokdy. Máme prakticky čtyřicet hodinovou pohotovost, o kterou musíme dbát. Moje vědomí mě nutí podávat co nejlepší výkon, protože věřím, že svou starostlivou prací sloužím nějakému vyššímu cíli. Poprvé na světě cítím sílu boží na takovém „bohem opuštěném místě“. Musím ti také ještě říci, i přes moje obavy, Afgáncům rozumím docela dobře, i když nějaké výjimečné situace nedorozumění někdy nastanou. Arabštinu umím dobře a na perštině je poznat, že se jí věnuji teprve krátce.

Cítím se lépe než kdy před tím. S každým dnem jsem blíže našemu domovu. Už jen osmdesát devět dní. Budu se těšit na další Tvůj dopis. Informuj mě prosím o Svém stavu i o zdravotním stavu Tvého tatínka.

S pozdravem Tvůj František

*****

Drahá Marie,

již dlouho jsem nedostal odpověď na Svůj dopis. Doufám, že je vše v pořádku. Doufám, že se nestala nějaká závažná věc. Možná je to přičiněním zdejší pošty. Možná, že mi dopis přijde později, než očekávám. Třeba se odložil nějaký let, který měl dopisy doručit až sem. Každopádně budu doufat, že ho alespoň někdy dostanu do ruky, snad co nejdříve.

Všechno tu drží jen tak na vlásku. Málokdo se snaží, aby jeho práce byla bezchybná, každý má v očích strach. Pětkrát denně slýchávám svolávání k modlitbě a dívím se, kolik hrůzy jsou schopni prominout jejich bohu.

Možná Tě bude zajímat, že jsme dostali nové rozkazy ohledně ochrany lékařů nasazených do krizových center. Dá se říci, že nám nehrozí ze strany extremistů žádné nebezpečí, protože i oni si uvědomují, jak je potřebují a jakou pomoc jim lékařská pomoc poskytuje. Horší je to, když zjistí naši polohu a začnou nás ostřelovat z dálky. Občas vystřelím, ale jsou to výstřely naprázdno, ani nevím, jestli trefím. Někdy mám obavy vystřelit po člověku, ale vím, že to musím udělat ve prospěch blaha většiny.

Budu se opakovat, ale doufám, že brzy dostanu Tvou odpověď, která mě drží v naději na brzké shledání. Už jen padesát dní služby!

Se srdečným pozdravem František

*****

Drahá Marie,

skutečně jsem se dočkal odpovědi. Chápu, že si neměla myšlenky na psaní dopisu, také mě to teď vzalo. Vyjadřuji upřímnou soustrast a je mi moc líto Tvého tatínka. Byl to skvělý člověk. Nechápu, jak je možné, že bůh si k sobě bere ty hodné lidi jako první, zatímco ty zlé tady nechává v blahobytu žít. Kolik hodných už bůh k sobě povolal a jejich jména uchoval pro sebe. Jsou to jeho světcí. Věř, že teď mu už bude určitě dobře. Hned jak se vrátím, za čtyřicet dva dní přesně, půjdeme mu spolu zapálit svíčku, ale prozatím to udělej i za mě.

Pomáhej teď mamince, také to pro ni musí být těžké. Na nějaký čas se k ní třeba i nastěhuj, ať není sama. A Ty se budeš také jistě cítit o něco lépe. Myslím, že vyrovnat se se smrtí je nejtěžší úděl lidského bytí. A spolu to zvládneme. Pamatuj si, že mě máš vždycky v dobrém i ve zlém při sobě.

Ocitl jsem se teď nedaleko od Kábulu, kde vznikl nepokoj ze strany extremistů. Protestovali proti vzdělávání žen, zvláště pak děvčat. Dostupné je jen vzdělávání chlapců ve školách koránu. Bylo těžké spor uklidnit, v nejbližší době velení očekává islamistický odpor.

Věřím, že vše dobře dopadne a já nebudu svědkem nějakého násilného činu ve jménu Alláha.

S pozdravem Tvůj František

*****

Vážená paní Marie Kellerová,

jménem Českého státu a ministerstva obrany Vám s politováním oznamujeme, že Váš manžel, praporčík František Keller, položil svůj život pro dobro naší vlasti a světového míru v Afganistanu dne 13. března roku 2012 na kábulském předměstí. Za své hrdinství bude vyznamenán in memoriam v Praze na Václavském náměstí dne 21. března 2012.

Vyjadřuji Vám upřímnou soustrast nad Vaší nevýslovnou ztrátou.

S uctivým pozdravem Armáda České republiky

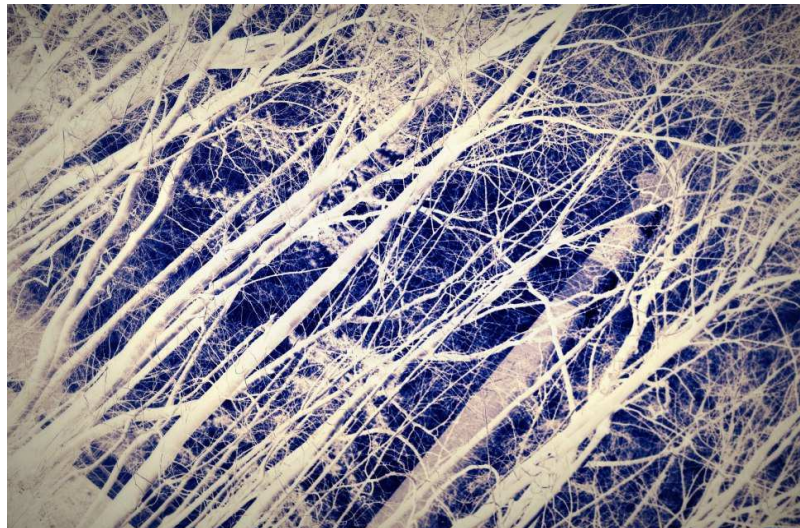
*****

Milá Marie,

pokud toto čteš, já už pravděpodobně nejsem mezi živými. Jak by řekl Arab, odebral jsem se do sousedství Alláhova. Jsem velmi šťasten, že jsem svůj život mohl prožívat s Tebou a teď na Tebe budu dávat pozor z té neznámé krajiny, kam se všichni jednou dostaneme. A za nějaký čas, až se spolu setkáme, už nás nic nerozdělí. Pamatuj si jednu

věc, totiž svůj život jsem zasvětil hledáním boha, byl jsem na mnoha místech světa, včetně Afganistanu. A mám pocit, že jsme ho našli jen díky Tvé lásce a dobrotě. Nezapomeň na mě. Navždy Tě budu milovat.

S láskou František

Světlana V., oktáva

Ahoj, malá holčičko,

jsem tvoje nová teta a budu se o Tebe starat. Bydlím hodně daleko, ale to přece ničemu nevadí. Budeme si spolu dopisovat, můžeš poprosit svou paní učitelku, aby Ti s tím pomáhala. Pověz mi víc o sobě. Kde bydlíš, kolik máš sourozenců, co dělají maminka s tatínkem a co máš ráda?

Mně je 38 let, nejsem vdaná a ani nemám děti. Hodně pracuji, víš? A na ostatní moc času nezbývá. U nás tady je úplně jiný svět. Všichni jsou uspěchaní, každý se stará jen sám o sebe a možná z povinnosti o členy své rodiny. Věci, které kdysi byly důležité, se staly bezvýznamnými. Jsem z toho smutná. Ale už dost o mně!

Posílám Ti pastelky, abys mi mohla nakreslit nějaký obrázek z místa, kde žiješ. Nebo nakresli sebe a své kamarády. Máš hodně kamarádů? Kdyby ne, nemusíš si dělat starosti. Brzy půjdeš do školy. Dostaneš uniformu a knížky a budeš se učit, aby z Tebe vyrostla rozumná dívka. Potom můžeš pracovat a vydělávat peníze pro rodinu. Maminka z Tebe bude mít radost.

Moc se těším, až mi odepíšeš. Doufám, že se někdy uvidíme.
Tvoje teta

21. 11. 2005

Ahoj této,

děkuji za pastelku. Mám obrázek. Bráškové mají také obrázek. Kreslili jsme celý den. Mám dům a kozy. Hrajeme si v poušti. Já a moji bratři. Tatínek dávno opustil nás. Maminka vaří. Už chodím do školy. Mám knihy. Mám matiku. A zpíváme o slunci. A pak počítáme. Mám písma. Umím psát. Pracuju. Prodávám mléko a pasu kozy. Nesmím spát. Musíš hlídat! Nebezpečná poušť. Je horko. Prodávám náramky. Já dělat náramky z provázků.

Tvoje Ainka

03. 01. 2006

Moje milá Ainko,

děkuji moc za náramek! Ani nevíš, jak mě potěšil! Budu ho nosit každý den. A děkuji i za moc krásný obrázek. To jsou Tvoji bráškové? Musí být těžké, když jsi jediná dívka a musíš se o ně starat.

Líbí se Ti ve škole? Už ses seznámila s novými kamarády? Baví Tě počítání a psaní? Jsi moc šikovná, že jsi dokázala napsat celý dopis sama. Nebo Ti pomáhala paní učitelka?

Jak často pracuješ? Jak velké stádo máte? Jestli to chápu dobře, tak musíš dobře hlídat, protože v poušti jsou nebezpečná zvířata. Vždyť jsi ještě malá holčička! Jak můžeš uhlídat velké stádo?

Posílám Ti omalovánky s princeznou. Víš, kdo je princezna? To je taková slečna, která je moc krásná a bohatá a obléká si jenom ty nejlepší šaty. Však sama uvidíš.

Brzy mi napiš
Tvoje teta

23. 03. 2006

Ahoj této,

mám spoustu kamarádů. Johari, Mardea, Urbi a Tiombe. Pleteme spolu náramky. Paní učitelka taky pletla. Paní učitelka píše a my také píšeme. Ano, musím hlídat. Kolem jsou velké kočky a velcí psi. A já hlídám dobře. Mám velký bič. Koza se neztratí. Mám všechny spočítané. Pořád počítám. Mám ráda, když máme matiku. Jsem nejlepší ze třídy. Spočítám všechno.

Tvoje Ainka

15. 05. 2006

Ahoj princezno,

jsi moc statečná holčička, když dokážeš uhlídat stádo jen s pomocí biče. Ale není to trochu nebezpečné? Neměl by to dělat někdo dospělý?

Tvoje kamarádky mají moc krásná jména. Hrajete si spolu, i když nejste ve škole? Učíte se spolu? Jak se jmenuje paní učitelka? Na konci roku bys jí měla poděkovat za všechno, co Tě naučila. Co Tě baví po matematice nejvíce?

Moc ses zlepšila v psaní. A jak dobře mluvíš? Chtěla bych si s Tebou popovídat. Doufám, že se jednou setkáme. A představíš mě mamince a bratříčkům. A ukážeš mi své stádo a školu. A ukážeš mi poušť. Já nikdy v poušti nebyla. Celý svůj život žiji ve velkém městě a na čerstvý vzduch tu můžu zapomenout. A nikdy tu není klid. Je tu všechno, ale pro někoho zároveň nic. Třeba se sem za mnou někdy přijedeš podívat a uděláš si vlastní názor. Možná se Ti tu bude i líbit, uvidíš.

Musím už končit, brzy se mi ozvi!
Tvoje teta

30. 06. 2006

Ahoj této,

musím hlídat stádo. Nikdo jiný nemůže. U nás to tak je. Nejstarší je odpovědný za stádo. Když se koza ztratí, jsem bita. Ale já je mám všechny spočítané. A žádná nechybí.

Děkujeme paní učitelce každý den. Před hodinou. Máme jí rádi. Jmenuje se Sára. Mám ráda psaní a zpívání. Když chodím s Urbi domů, tak si zpíváme. A s Tiombe si povídáme anglicky a smějeme se. Angličtina je srandovní. Vymýšlíme si slova.

Už se moc těším, až mi jednou ukážeš velké město. Já ve městě nikdy nebyla. Je to daleko. A nemám tolik peněz. Ale tady se mi líbí.

Tvoje Ainka

12. 09. 2006

Ahoj holčičko!

Všechno nejlepší k Tvým devátým narozeninám! Už je z Tebe velká slečna! Jsem na Tebe moc pyšná. Viděla jsem Tvé výsledky ve škole a musím Tě opravdu pochválit. Bohužel pošta funguje trochu pomaleji, proto Ti píšu až o prázdninách. Je zřejmé, že matematiku máš opravdu ráda. S tím by se dalo pracovat a možná bys mohla chodit do školy ve městě, ale to se ještě uvidí..

A mám další skvělou zprávu. Doufám, že budeš nadšená, protože za dva měsíce Tě přijedu navštívit! Těšíš se? Já moc! Nepřijedu sama, vezmu s sebou i Tvého nového strýčka. Vlastně to byl jeho nápad, abychom tě navštívili.

Jak se mají Tvé kamarádky a paní učitelka? A co Tvé stádo? Ještě pořád se staráš o bratříčky?

Brzy na shledanou
Tvoje teta

10. 11. 2006

Ahoj této,

Moc a moc se na tebe těším! Kdy přijedeš? Děkuji za narozeniny. Já měla první narozeniny v životě. Dostala jsem další pastelky a mám velkou radost. Teď máme velké volno. Můžu hodně pracovat a mít víc peněz a kupovat mamince zeleninu na vaření.

Těším se do školy. Na počítání. Počítám doma, ale chci počítat ve škole. Mardea a Urbi už do školy nepůjdou. Jsou moc chudé a opustila je jejich teta. Že mě nikdy neopustíš? Byla

bych moc smutná. Jako Mardea a Urbi. Ty jsou moc smutné. Nemůžou do školy a už se nebudou učit. Budou pracovat. Vlastně jenom Urbi. Mardea si musí vzít muže. A odjede pryč.

A bude mít děti.

Hlídám bratříčky pořád. Jsou uličníci. Křičím na ně: "Vy uličníci!" A oni utíkají a smějí se. Mám je moc ráda. A tebe mám taky ráda!

Přijed'

Tvoje Ainka

Tereza Ničová, oktáva

11. 5. 2010

Milá maminko,

jak se máš na dovolené? Tatínek říkal, že se brzo vrátíš. Ale jinak se mnou moc nemluví. Zamyká se v pracovně, protože má prý hodně práce. Všichni se teď chovají nějak divně. Asi se jim po tobě taky stýská.

Na jídlo chodíme s tátou k babičce Lence. To je dobře, protože táta vaří všechna jídla strašně pálivá. Když jsme tam byli včera na obědě, babička plakala. Prý se jí rozbil její oblíbený hrneček na kafe. Moc jsem to nechápala. Babička je přece už velká. Dokonce i když jsem já o Vánoce rozbila ten hrneček s pejskem, neplakala jsem. Musela mít ten hrneček asi fakt ráda.

Docela mě mrzí, že ses se mnou nerozloučila. Asi jsi hodně spěchala, vid'?

12.5.2010

Ahoj maminečko,

dneska jsem dostala ve škole pětku z matematiky. Táta se se mnou totiž moc neučí. Vždyť jsem ti už psala, že má hodně práce. Ale paní učitelka Holarová se na mě ani moc nezlobila. Dokonce řekla, ať si z toho nic nedělám, že se ta pětku nebude počítat. Taky se mě ptala na tebe, mami. Tak jsem jí vyprávěla, jak se teď určitě opaluješ u moře, protože jsi byla moc unavená. A že se vrátíš krásně opálená a přivezeš mi dárek, protože ty mi vždycky voziš dárky! Když pro mě přišla do školy babička, paní učitelka si s ní povídala. Mluvily fakt potichu. Zaslýchla jsem jen, jak paní učitelka říká babičce, že ona děti studovala a že mi to babička musí vysvětlit, jinak to pak bude prej horší. Bojím se, že se bavily o tý pětce z matiky. Že 'to', co mi babička musí vysvětlit je matika a 'to', co bude horší jsou moje známky. Když jsem se pak babičky ptala, o čem se s paní učitelkou bavily, nechtěla mi to říct. Asi je furt smutná z toho rozbitýho hrnečku.

Ptala jsem se táty, jestli bych ti nemohla zavolat. Říkal, že je to volání k moři hrozně drahý, jak je to moc daleko. Dneska mi babička nechala pětikorunu z nákupního vozíku a taky jsem našla na zemi u bufetu dvoukorunu. Myslím, že mám už dost peněz a budu ti moci brzo zavolat. Musím se na to zítra táty zeptat.

13.5.2010

Moje nejlepší maminko,

nikdo si se mnou nepovídá a nikdo mi nečte pohádky na dobrou noc. Ze začátku mi přišlo strašně skvělý, že jsem mohla chodit spát pozdě a nemusela jsem si čistit zuby. Ale teď už mě to nebaví.

Přinesla jsem dneska babičce ten svůj oblíbenej hrneček s Fíkem, aby se jí po tom rozbitým tak nestýskalo. Chvíli se opravdu hodně smála a pak najednou zas hodně plakala. Asi zjistila, že tenhle není tak pěkej jak byl ten její. Nevím, co se jí pořád nelíbí. Mně přijde fakt parádní.

14.5.2010

Mami,

fakt se tu bez tebe hrozně nudím. Žádná z hraček mě už nebaví, Taky nemůžu najít tu bárbínu s dlouhými vlasy a těmi krásnými zlatými šaty, nevíš, kde ji mám? Už se mi vrať, maminko! Tátovi taky chybíš, říkal to!

15.5.2010

Milá mamko,

nebudeš mi věřit, co se dnes stalo! Taťka přijel domů z práce a přivezl úplně malinkého pejska! Zatím je to taková černá chundelatá kulička, ale prý ještě o moc vyroste. Je to chlapeček a tak táta chtěl, aby se jmenoval Čert. To se mi ale vůbec nelíbí. Čert je moc strašidelný jméno pro takovýho roztomilýho pejska. Mně se líbí jméno Punťa, ale to nedává smysl, protože žádný puntíky nemá. Tak jsme se nakonec rozhodli, že mu budeme říkat Maxík.

Večer jsme jeli Maxíkovi do nákupáku koupit pelíšek, aby měl kde spát. Vybrali jsme mu modrej, klučičí, s malinkými puntíky. Taky jsme mu koupili obojek, vodítko a nějaký dobroty. Maxíkovi se pelíšek moc líbil. Hned jak jsme přijeli domů, lehnul si do něj a usnul.

Vím, že pejsky moc ráda nemáš a bojíš se jich, ale Maxíček je ten nejhodnější pes na světě! Když jsem mu o tobě dneska vyprávěla, vrtěl radostně ocáskem. Asi se na tebe taky tolik těší. Jako já.

16.5.2010

Maminečko,

představ si, že když jsme dnes přišli s taťkou domů, Maxík tu udělal hotovou spoušť. Převrhl několik květináčů, rozkousal tátovi bačkoru a nejsrandovnější bylo, že měl kolem krku táty kravatu. Bála jsem se, že se na něj bude táta zlobit, ale nezlobil se, jen se smál. Byla jsem moc ráda, že se táta směje. On je poslední dobou vždycky chvíli strašně smutnej a když si všimne, že se na něj dívám, tak přestane bejt smutnej a předstírá, že se usmívá. Proto jsem byla tak ráda, že se dneska opravdicky smál. Pak mě táta povalil na gauč a lechtal mě na žebrech, protože tam mě to vždycky lechtá nejvíc. Kopala jsem nohama, ječela jsem, táta se mi smál a Maxík štěkal, protože vůbec nerozuměl tomu, co se děje.

Když jsme uklidili všechnen ten nepořádek, co Maxíček udělal, udělali jsme si kakao a dívali jsme se na pohádky. Pak mi táta řekl, že nemusím jít zítra do školy, že máme na zítra jiný plány. Neprozradil mi jaký, ale myslím, že žádná velká sranda to

nebude, protože když o těch plánech mluvil, tak se vůbec neusmíval. Spíš mi přišlo, že se na ty plány vůbec netěší. Nechápu, proč se na zítřek netěší. Vždyť nemusí jít do práce. Já se těším. I kdybychom šli s tátou zase na nějakou nudnou výstavu obrazů, tak je to lepší než jít do školy.

17.5.2010

Ahoj mami,

táta mi dovolil vzít si ty hezký černý sváteční šaty. Takový ty s černou mašlí, víš, jak jsi mi je přivezla z Itálie. Jsou mi už menší. Babička říká, že rostu jako z vody. Táta má na sobě oblek a taky mu je trošku menší. Ale táta už neroste jako já, ale roste mu břicho. Když se snažil kalhoty od obleku zapnout, knoflík mu uletěl až na druhou stranu obývacího pokoje. Maxík ho objevil rychleji než my a snědl ho. Hrozně se o Maxíka bojím, aby mu ten knoflík v bříšku neudělal nějakou neplechu. Zítra s ním jedeme za psí doktorkou, musí Maxíka očkovat, aby byl zdravý. Tak se jí musím zeptat, jestli kvůli tomu knoflíku nemůže být Maxík mrtvý. Zatím vypadá, že mu nic není, že mu ten knoflík snad i chutnal. I ty táty bačkory mu včera chutnaly. Táta říká, že to není pes, ale prase.

Táta strašně smrdí po alkoholu a cigaretách. Od rána kouří jednu cigaretu za druhou. Nemám ráda, když táta kouří. Vůbec si s ním pak nechci hrát. Myslím, že on si se mnou dneska taky nechce hrát.

Ještě, že mám Maxíka. Ten si se mnou chce hrát vždycky. Vozím ho v kočárku a zařídila jsem mu dokonce v krabici vlastní pokojíček. Jsem na tátou naštvaná, protože když zjistil, že Maxík včera nespál ve svém pelíšku, ale v mém, zlobil se. Řekl, že Maxík už nikdy nebude spát v mé posteli.

Oblek jsem na taťkovi neviděla od té doby, co jsme spolu byli v divadle. Asi dneska jedeme zase do divadla. Chápu, že je z toho táta tak nešťastnej. Nemá divadla vůbec rád. Říká, že má v práci divadla dost. Tomu nerozumím, myslela jsem, že pracuje v bance....

Tak my už asi pojedeme. Napíšu ti večer, jak se mi to představení líbilo. Škoda, že nemůžeš jet s námi, s tátou je dneska hrozná nuda.

17.5.2010

Maminko,

ty už se prý nevrátíš. Nevěřím jim, nevěřím! Všichni mají maminku a já ji mám taky, mám Tebe. Ty bys mě nikdy neopustila, nikdy! S tátou nemluvím. Říká mi, že jsem malá, že nic nechápu. Je mi šest, jsem velká a nepotřebuji nic chápat. Vím, že ty by ses se mnou přeci rozloučila! Všichni si myslí, že jsi mrtvá. Stejně mrtvá jako ty starý lidi. To je blbost. Ty nejsi mrtvá, protože nejsi stará. Jsi krásná, mladá a hlavně jsi moje máma. A maminky neumírají.

Lukáš Hort, 4. A

Vážený pane,

před pár dny jsem na Slánské hoře objevil neobvyklou věc. Našel jsem si na internetu, že jste jeden z nejlepších profesorů archeologie v Česku, takže doufám, že budete mít čas se mému objevu věnovat.

Bydlím ve Slaném nedaleko Slánské hory. Moc rád běhám, a tak jsem si šel včera na ní zatrénovat. Je to mé oblíbené místo, tudíž jsem tam skoro každou chvíli, ale nyní jsem z ní odcházel velmi překvapený. Při vybíhání po jedné stezce nahoru jsem zakopl a mobil, který mi v tu chvíli ležel v kapse, náhle vypadl a odletěl do díry vedle stezky. Zvedl jsem se a vidím, že leží asi dva metry pode mnou. Stále vypadal v pořádku a cesta nahoru se zdála zvládnutelná, tak jsem se za ním vrhl. Objevil jsem se v menší jeskyni. Byla tam velká tma, ale mobil se při pádu rozsvítil, takže jsem s hledáním neměl problém. A v tu chvíli jsem to spatřil. Když jsem zvedl telefon posvítilo jeho světlo ke stěně jeskyně ve tmě a odhalilo záhadu. Ze země tam totiž vykukovala kost. Jsem zvědavý člověk, takže jsem jí šel ihned vyhrabat. Ukázalo se, že to bývala něčí paže. To by nebylo nic moc zajímavého, ale zároveň s ní jsem pod zemí narazil na lebku toho nešťastníka. A náhle mi to bylo jasné – tohle není hrob někoho ze současnosti, ale ze vzdálené minulosti. Četl jsem, že se před nějakou dobou našly na „Slandě“ ostatky pravěkého člověka, tak mě zajímá, jestli jsem neobjevil nějaký další hrob. Posílám Vám fotky.

Doufám, že to vše přinese nějaký výsledek. Děkuji Vám za odpověď.

Lukáš Hort

***

Vážený pane Horte,

jsem Vaším dopisem velmi potěšen. Hned, co jsem si ho přečetl, začal jsem se tomuto případu věnovat. Prohlédl jsem si fotky, srovnal je se svými záznamy a vyvodil z toho závěr – našel jste hrob pravěkého muže!

Musím Vás ale požádat ještě o jednu věc. Zaběhněte do té jeskyně ještě jednou a zkuste se tam ještě porozhlédnout. Mám takové tušení, že by se tam mohlo ještě něco skrývat. Rád bych za Vámi přijel sám, ale mám teď plno další práce, které se musím věnovat na prvním místě. Avšak velice by mě těšilo, kdybych mohl s Vámi konzultovat i tuto záležitost. Vždy se alespoň chvíle času najde.

Podívejte se tam, pošlete fotografie výsledků a třeba spolu na něco přijdeme...

PhDr. Tomáš Jabko, CSc.

***

Pane profesore,

mám pro Vás skvělou zprávu! Musím Vám velmi poděkovat, že jste mě ještě jednou poslal do té jeskyně, protože to přineslo další skvělé objevy.

Zprvu mě velmi mrzelo, že jste nemohl přijet. Říkal jsem si, že bez Vás tam toho moc nenajdu, ale stal se pravý opak! Podíval jsem se na internet, jak by se mělo správně vykopávat a vydal jsem se na místo. Pár hodin to trvalo, ale pak jsem začal objevovat stále více a více hrobů. A nejen to! Pod všemi těmi těly jsem pak našel velký placatý kámen s nějakými obrázky. Skoro to vypadá jako nějaká mapa pokladu...

Posílám Vám fotky a ptám se tedy – co si o tom myslíte Vy?

Lukáš Hort

***

Pane Horte,

jsem moc rád za Váš velký nález. Prohlédl jsem si všechny Vaše fotky a myslím si, že jste objevil něco, co tu již dlouho nebylo.

Na prvních několika fotkách je vidět, že jeskyně sloužila jako nějaký masový hrob. Nejpravděpodobnější verzí by mohlo být to, že v okolí vypukla virová epidemie a mrtví byli házeni do té jeskyně, aby se viróza nemohla šířit. Je možná i jiná dedukce, ale podle mě je jen jedna pravdivá. Poslal jste mi fotky, na kterých je znát neuspořádané rozmístění těl. Máme důkazy, že pravěcí lidé měli důstojné pohřby. Když pak vezmu v potaz umístění tohoto pohřebiště, je závěr zcela jasný – na tomhle pohřbu nic důstojného rozhodně nebylo.

Pozítří Vám pošlu své dva spolupracovníky – Anežku Michálkovou a Jakuba Nováka – a Vy se mezitím zkuste podívat po tom dalším tajemném úkrytu. Ano, ten kámen skrývá umístění něčeho významného. Dle těch obrázků by se to mělo nacházet na druhé straně hory v nějakém skalnatém průsmyku. Zkuste se tam porozhlédnout.

Můžu Vám slíbit, že už teď to je obrovský objev, a jestli se Vám povede najít ještě něco dalšího...

PhDr. Tomáš Jabko, CSc.

***

Pane profesore,

mám pro Vás špatnou zprávu. Přesně jak jste mi poradil, hledal jsem něco zajímavého na tom druhém místě. Avšak ani po dvou dnech jsem žádný skalnatý průsmyk nenašel...

Slánská hora není moc velká, takže jsem čekal, že když ne po dni, tak alespoň po dvou dnech určitě něco najdu. Ale nebyl jsem nijak úspěšný. Je to pro mě velké zklamání, budu se určitě snažit dál, ale pokud se mi to nepodařilo doposud, neočekávám, že se mi to podaří někdy v příštích dnech. Anežka s Jakubem mi včera nabízeli pomoci, ale vím, že mají moc práce, takže jsem odmítl. Mám takový divný pocit, že se tam určitě něco skrývá, ale potřeboval bych nějaký zásah boží, protože opravdu nevím kde...

Brzy se ozvu a snad už budu mít šťastnější výsledky.

Lukáš Hort

***

Pane Horte,

dostalo se mi od Anežky nepříjemné zprávy, že je prý s Jakubem ve vazbě. Napsala mi, že neznámí muži v černých sakách je v jeskyni přepadli a odvedli na policejní stanici, protože prý zabavovali státní důkazy. Můžete mi, prosím, napsat, co se to tam děje? Věřím v rychlou odpověď.

PhDr. Tomáš Jabko, CSc.

***

Pane profesore,

máme velký problém. Akorát jsem se vracel z hledání toho druhého místa, když jsem spatřil, jak ti neznámí muži v černém odvádějí Vaše asistenty. Znam na Slánskou horu mnoho přístupových míst, tak jsem jedno méně využívané použil a v pořádku jsem se z ní dostal.

Dnes jsem se tam šel znovu podívat a zjistil jsem, že jsou prakticky všude. Celá Slánská hora je pro veřejnost uzavřena s tím, že tam probíhá vojenské cvičení. Avšak za celý den jsem tam nespapřil jediného příslušníka armády, jen ty muže v černém. Vypadají jako nějaká tajná služba. Musí tam skrývat něco velkého, tím jsem si jist.

Situace dle mého vyžaduje, abych to skryté druhé místo našel. Je nutné to vše dodělat do konce. Cítím, že jsem byl tak blízko...

Nebojte, budu opatrný. Už jsem se několikrát plížil. I když, pravda, nikdy mi nešlo o život...

Držte mi palce.

Lukáš Hort

***

Pane Horte,

normálně bych Vám doporučil, abyste tento krok nečinil, ale uznávám, že to je buď teď, nebo nikdy. Mám dnes celý den přednášky, takže vůbec nevím, jak se budu moci na ně soustředit, protože to pro mě budou takové nervy...

Snad se Vám co nejlépe povede a nechytí Vás.

PhDr. Tomáš Jabko, CSc.

***

Pane Horte,

již týden jsem o Vás nic neslyšel, a proto doufám, že nedošlo k nejhoršímu. Před třemi dny u mě byli ti neznámí muži v černých oblecích a sebrali mi všechny Vaše fotky i jakékoli jiné důkazy o tom, že se na té Slánské hoře něco našlo. Samozřejmě jsem na ně hned vyběhl s tím, že tohle nemůžou dělat, ale oni jen odpověděli, ať si zkusím stěžovat a přijdu úplně o všechno. Nechápu, jak si vůbec může někdo něco takového dovolit. Možná vláda naší země? Či za to může někdo mocnější?

Budu stále doufat , že mi od Vás přijde odpověď. Jen ať se nenaplní ty nejhorší představy...

PhDr. Tomáš Jabko, CSc.

***

Pane profesore,

omlouvám se za trochu větší zdržení. Měl jsem, bohužel, moc a moc práce se svým zmizením. Píšu Vám totiž nyní z New Yorku, z Programu pro ochranu svědků...

Zkusím Vám to vše převyprávět. Začalo to příchodem ke Slánské hoře. Proplížil jsem se okolo stráží hlídajících celé úpatí hory. Při hledání onoho tajemného místa si mě však jedna stráž všimla a začala mě honit. Avšak uběhl jsem jen pár metrů hustým porostem a propadl se kamsi do neznáma. Bolelo mě celé tělo, ale musel jsem to vydržet a zahrabat se pod spadlé listí, aby si mě nevšimli. Slyšel jsem, jak se zastavili u jámy, do které jsem spadl, ale když nic neviděli, pokračovali dál. Hned nato jsem se vyhrabal z listí a bylo mi jasné, kde jsem. Nebyla to totiž obyčejná díra, ale přesně ten skalnatý průsmyk, který jsem hledal. Nezdál se moc veliký, takže tomu, kdo ho tak pečlivě schoval, to nedalo ani moc práce. Jen se mi zdálo podivné, že jsem v těchto místech už několikrát bloudil, ale nic jsem nenašel. Až teď se ten průsmyk prostě najednou zjevil.

Moc rád bych Vám nyní řekl, co jsem tam našel, ale raději to ani nechtějte vědět. Bylo to naprosto neuvěřitelné, ale kdyby se to rozkřiklo, mohlo by to změnit dějiny a původ celého našeho státu, ne - li světa. Nastoupil by chaos, zmatení, možná by i vypukly války... Řeknu Vám jen jedno. Ty pravěké lidi nezabila nějaká virová epidemie, ale něco horšího. Mnohem horšího. A věřte mi, jednou se to vrátí. Nevíme kdy, nevíme odkud, ale určitě to přijde.

Je mi líto, že Vám nemůžu říct víc, ale právě teď se obávám o svůj vlastní život a nechci, abyste to zažil i Vy. Hned jak jsem se vrátil domů, vrazili k nám totiž ta tajná služba střežící Slánskou horu a hledala mě. Manželka mi pomohla utéct a kamarád mi zařídil lístky do Ameriky. Cestou na letiště nás honili po dálnici, ale kamarád je našťástí výborný řidič, sjel z dálnice a ve vedlejších vesnicích je setřásl. Chytil jsem první let a v New Yorku jsem se přes dalšího kamaráda, pracujícího v FBI dostal do Programu pro ochranu svědků. Znamená to tedy, že tohle je ode mě poslední dopis.

Žijte v poklidu a ať se Vám daří lépe než mně. Moc rád jsem si s Vámi psal a to, že to takhle dopadlo, si vůbec nedávejte za vinu. Bylo to moje rozhodnutí se na tu Slánskou horu vydat. Přál bych si, aby to skončilo jinak. Abychom si mohli podat ruce a poblahopřát si k velkému úspěchu, ale osud rozhodl jinak...

S posledním pozdravem

Lukáš Hort